

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/40/2023
Identifikačné číslo spisu:	7219204800
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7219204800.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu ANTIK Telecom s.r.o., Košice, Čárskeho 10, IČO: 36191400, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kerecman spoločnosť s ručením obmedzeným, Košice, Rázusova 1, IČO: 36588725, proti žalovanému E. W. J., narodenému XX. I. XXXX, C., G., T. A. XX, o zaplatenie 89,60 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Košice (pôvodne na Okresnom súde Košice II) pod sp. zn. K2-13Csp/157/2019, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9CoCsp/21/2022 z 14. septembra 2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením z 01. marca 2022 č. k. 13Csp/157/2019-91 vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať a konanie zastavuje (výrok I.) a žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie zistil, že predmetom sporu bola pohľadávka žalobcu proti žalovanému vyplývajúca zo zmluvy o zriadení a poskytovaní pripojenia k sieti INTERNET majúca charakter spotrebiteľského právneho vzťahu. Pri posudzovaní procesných podmienok zo zistení prvoinštančného súdu vyplynulo, že (i) žalovaný na území Slovenskej republiky svoje faktické bydlisko ani miesto, kde sa zdržuje s úmyslom sa tam trvalo zdržiavať, nemá a ani sa na jej území nezdržiava, na adrese kde mala byť služba poskytovaná, žalovaný je neznámy, (ii) že má pobyt na území C. republiky, z ktorej si však zásielku obsahujúcu žalobu a jej prílohy nevyžiadal, zásielka bola súdu prvej inštancie vrátená 21.04.2020. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená dohoda o právomoci súdov SR na riešenie sporov z tejto zmluvy, t. j. dohoda dovoľujúca odchýliť sa od pravidiel obligatórnej právomoci ustanovenej v článku 18 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 u 12.12.2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej aj „nariadenie“), od ktorej žalobca odvíjal právomoc súdov SR.

1.2. Súd prvej inštancie predmetnú dohodu podrobil súdnemu prieskumu a to z hľadiska článku 19 ods.

3 nariadenia, t. j. či boli splnené podmienky, že (i) obaja jej účastníci v čase uzavretia zmluvy mali bydlisko alebo obvyklý pobyt v tom istom členskom štáte, (ii) udelia právomoc súdom tohto členského štátu a (iii) takáto dohoda nie je v rozpore s právnym poriadkom tohto členského štátu. Zo žalobcom predložených listinných dôkazov súd prvej inštancie nemal pochybnosti o tom, že v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy (t. j. 28.06.2017) obaja jej účastníci, t. j. tak žalobca ako dodávateľ podnikajúci na území Slovenskej republiky a vychádzajúc zo zmluvy o nájme bytu zo dňa 26.06.2017 uzavretej medzi prenajímateľmi a žalovaným ako nájomcom v danom čase aj žalovaný mal zámer zotrvať na území Slovenskej republiky. Konštatoval preto, že v čase uzavretia dohody žalovaný spĺňal charakter obvyklého pobytu na území SR (i). Pokiaľ išlo o druhú nevyhnutnú podmienku založenia právomoci slovenských súdov (ii) bol toho názoru, že takáto dohoda nevyhnutne musí mať písomnú formu, t. j. podpísanú spotrebiteľom a nepostačuje preto len odkaz na všeobecné zmluvné podmienky (ďalej aj „VOP“), čo potvrdzuje aj zákonná úprava v § 37e ods. 3 zákona č. 97/1963 Z. z. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (ďalej aj „zákon o MPS“), podľa ktorej dohoda o právomoci musí mať písomnú formu. Znenie dohody o právomoci bolo upravené vo VOP, ktoré neboli zahrnuté priamo v samotnom znení zmluvy. Z obsahu VOP nemal pritom súd prvej inštancie za zrejmé, žeby došlo k podpisu VOP účastníkmi dohody. Na základe uvedeného bol toho názoru, že v rámci spotrebiteľskej zmluvy mechanizmus uzatvorenia dohody o právomoci súdov SR, ktorá nie je obsiahnutá priamo v podpísanej zmluve, ale je zakotvená len v nepodpísaných VOP, nerešpektuje kogentné ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) ani zákona o MPS o zachovaní písomnej formy, a nie je preto v súlade s právnym poriadkom. Mal preto na zreteli, že nedostatok zákonom predpísanej písomnej formy právneho úkonu takúto dohodu robí absolútne neplatnou, pričom absolútne neplatným zmluvným dojednaním nemôže byť potom založená právomoc slovenských súdov na prejednanie veci.

1.3. Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že mal pochybnosti o tom, či VOP dodávateľom vôbec boli čo i len formálne priložené k podpisovanej zmluve, nehovoriac o možnosti spotrebiteľa VOP upraviť individuálne dohodou. Pri svojom rozhodovaní prihliadal na to, že žalobca ako dodávateľ pri podpise zmluvy v danom prípade mal vedomosť o tom, že v prípade súdneho sporu pôjde o konanie s cudzím prvkom, pretože žalovaný ako účastník zmluvy uviedol trvalé bydlisko na území Maďarska. Vyhodnotil, že žalobca pri uplatnení tejto dohody o právomoci súdov SR musel preto vedieť, že žalovaný spotrebiteľ sa tak dostane do nevýhodného postavenia. Mal za to, že žalovaný ako spotrebiteľ v tomto prípade sa preto ocitol vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých došlo k záväzkovému vzťahu. Vychádzajúc z uvedeného uviedol, že povinnosťou dodávateľa ako profesionála v tomto prípade bolo konať voči spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane poctivo a náležite zabezpečiť jeho oboznámenie s obsahom dohody o určení právomoci, ktorá v podobe, v akej bola uvedená vo VOP, pre spotrebiteľa bola nevýhodná, riadne ju zahrnúť do zmluvy, čo je preukázateľne možné pri zachovaní písomnej formy tak, aby nevznikli pochybnosti o obsahu a prejave vôle účastníkov dohody.

1.4. Keďže súd prvej inštancie uzavrel, že dohoda o určení právomoci súdov SR v čl. VII. ods. 9 VOP, pre nedostatok písomnej formy bola neplatná, právomoc na prejednanie sporu sa určí podľa pravidiel obligatórnej právomoci podľa čl. 18 nariadenia. Zo zistení súdu prvej inštancie vyplývalo, že žalovaný svoje faktické bydlisko ako miesto, kde sa v čase vydania rozhodnutia zdržoval s úmyslom zdržiavať sa tam trvalo, na území Slovenskej republiky nemal. Prvoinštančný súd ďalej zistil, že žalovaný nemal pobyt na území Slovenskej republiky, ale zdržiaval sa v C. na adrese T. XX, G., kde mu bola doručovaná žaloba s prílohami, s poučeniami, z ktorej sa zásielka vrátila ako nevyžiadaná. Ďalšie písomnosti a rozhodnutia súdu žalovaný na uvedenej adrese prevzal, avšak nijakým spôsobom na nich nereagoval. Naopak, z adresy P. 6, T. sa zásielka vrátila s tým, že adresát je neznámy, čo len potvrdzuje, že žalovaný sa na území Slovenskej republiky nezdržiaval. Žalovaný sa trvalo zdržiaval v C.. Na základe toho podľa súdu prvej inštancie právomoc konať vo veci žalobného návrhu žalobcu majú sudy v Maďarsku, keďže žalovaný ako spotrebiteľ už v čase začatia tohto súdneho konania mal bydlisko v C. O.. Za tohto stavu by Mestský súd Košice (pôvodne Okresný súd Košice II) mal právomoc vo veci konať iba podľa článku 26 ods. 1 nariadenia, t. j. ak by sa žalovaný konania zúčastnil. Žalovaný si však žalobu neprevzal a na výzvu súdu v určenej lehote nereagoval a teda konania vo veci sa žalovaný nezúčastnil v zmysle článku 26 ods. 1 nariadenia. Právomoc súdov SR (a príslušnosť Mestského súdu Košice) preto na ustanoveniach nariadenia založiť nemožno.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením sp. zn. 9CoCsp/21/2022 z 14. septembra 2022 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (výrok II.).

2.1. Odvolací súd bol toho názoru, že súd prvej inštancie neposúdil právne správne podmienky platnosti dohody o právomoci a to najmä nedostatok jej písomnej formy, a to práve zo žalobcom namietaných dôvodov s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 1, veta druhá zákona č. 351/2011 Z. z., avšak v konečnom dôsledku rozhodnutie súdu prvej inštancie napriek tomu bolo vecne správne. Súd prvej inštancie správne totiž posudzoval nielen formálne náležitosti zmluvy, ale aj okolnosti jej uzavretia, a to najmä pokiaľ išlo o dohodu o právomoci, zamerajúc pozornosť na posúdenie toho, či daná dohoda medzi stranami bola individuálne dojednaná.

2.2. Podľa odvolacieho súdu dohoda o právomoci bola dohodou zmluvných strán o tom, že na riešenie sporov z ich zmluvy, právomoc majú súdy SR. Doložka právomoci v danom prípade obsiahnutá pod 9. bodom v čl. VII. označenom ako ďalšie dojednania VOP vydaných v súlade so zákonom č. 351/2011 Z. z. a § 273 zákona č. 513/1991 Z. z. síce spĺňala formálne náležitosti platne uzavretej dohody o voľbe právomoci a aplikujúc § 44 ods. 1, veta druhá zákona č. 351/2011 Z. z. ako súčasť zmluvy bola aj uzavretá v písomnej forme tak, ako to vyžaduje dané nariadenie. Avšak vzhľadom na to, že v posudzovanom prípade išlo o spotrebiteľskú zmluvu, bolo podľa odvolacieho súdu potrebné posúdiť, či daná zmluva (ne)obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, akou môže byť aj samotná doložka o právomoci.

2.3. Odvolací súd bol toho názoru, že spôsob, akým dohoda o právomoci v prejednávacom prípade bola koncipovaná a spotrebiteľovi predložená spolu s ostatnými všeobecnými podmienkami, nesvedčal pritom o jej individuálnom dojednaní, ale svedčal skôr o zámerom predkladaní zmluvných podmienok tak, aby medzi nimi aj dohoda o právomoci súdov SR ostala nepovšimnutá, čo v prípade žalovaného s trvalým pobytom na území C. O. nebolo bezvýznamným dojednaním, keďže v dôsledku danej dohody došlo k vylúčeniu jeho sporov so žalobcom vyplývajúcich z tejto zmluvy spod režimu súdnej kontroly súdov Maďarskej republiky. Žalobca v konaní nepreukázal osobitné dojednanie dohody o právomoci súdov SR, resp. žeby si žalovaný jej dojednanie osobitne vymienil. Naopak išlo o zmluvu formulárovú, ktorú žalovaný nemohol nijako ovplyvniť, ale mohol ju len ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým obchodným podmienkam vrátane dohody o právomoci súdov SR. Podľa odvolacieho súdu dohoda o právomoci súdov SR obsiahnutá v 9. bode v čl. VII. VOP z dôvodu, že trpela nedostatkom jej individuálneho dojednania, pričom zároveň aj vyznievala v neprospech spotrebiteľa, pretože tohto vylučovala z možnosti brániť svoje práva (prípadne i domáhať sa ochrany svojich práv) voči dodávateľovi z danej zmluvy na súde toho členského štátu, v ktorom tento spotrebiteľ má svoj trvalý pobyt, v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 OZ ako neprijateľná zmluvná podmienka bola neplatnou.

2.4. Okrem uvedeného v danej veci podľa odvolacieho súdu nebolo hodnoverne preukázané ani to, aby obe zmluvné strany v čase uzavretia dohody mali bydlisko alebo obvyklý pobyt na území toho istého členského štátu. Za bydlisko cudzinca na území Slovenskej republiky možno považovať miesto uvedené v registrácii, ak ide o občana EÚ alebo iné miesto na území SR, kde takáto osoba skutočne trvalo sa zdržiava v rozhodnom čase. V danom prípade je nesporné, že žalovaný bydlisko má v C. O.. Pokiaľ išlo o obvyklý pobyt žalovaného, je preto otázne, či v rozhodnom čase tento bol na území SR, pričom podľa odvolacieho súdu ani samotná nájomná zmluva sama o sebe nebola dôkazom toho, že žalovaný na adrese v nej uvedenej, a teda na území Slovenskej republiky mal obvyklý pobyt. Žalobca pritom inak, ako nájomnou zmluvou obvyklý pobyt žalovaného v rozhodnom čase nepreukazoval.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktoré vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Žalobca navrhol dovolaciemu súdu zrušiť uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na nové konanie.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces namieta v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci a s nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré je založené iba na nejasných a nejednoznačných záveroch o rozhodujúcich otázkach právneho posúdenia veci. Podľa dovolateľa odvolací súd nesprávne vykladal ustanovenia nariadenia a Občianskeho zákonníka. Odvolací súd nesprávne považoval dojednanie o právomoci slovenských súdov za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Konkrétne pochybil v tom, keď dohodu o voľbe právomoci súdu považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku preto, že nebola údajne individuálne dojednaná. Podľa dovolateľa ustanovenie zmluvy

neprijateľnou podmienkou buď je alebo nie, pričom je ňou vtedy, ak tak stanovuje zákon. Dojednanie o právomoci súdu v prejednávanej veci podľa neho nebolo neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože nespôsobovalo v neprospech spotrebiteľa značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to s ohľadom na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy. Žalobca bol toho názoru, že odvolací súd presvedčivo nevysvetlil, v čom ma za daných okolností existujúcich v dobe uzatvorenia zmluvy spočívať značná nerovnováha. Rovnako z napadnutého rozhodnutia nebolo možné zistiť, v čom by mala v dôsledku realizácie dohody o právomoci slovenského súdu hroziť alebo spočívať prípadná ujma žalovaného. Vo vzťahu k úvahám odvolacieho súdu o tom, že žalovaný nemal k dispozícii VOP, resp. si nemusel všimnúť ustanovenie o voľbe právomoci, dovolateľ uviedol, že žalovaný VOP prevzal pri podpise zmluvy, čo potvrdil svojim podpisom. Zároveň dovolateľ považoval výklad pojmov „bydlisko a obvyklý pobyt“ za neprimerane formalistický a nesprávny, keďže za „bydlisko“ cudzinca odvolací súd považoval iba miesto, kde je prihlásený cudzinec na pobyt v evidencii cudzincov, hoci vo vzťahu k pojmu „obvyklý pobyt“ už považoval za potrebné vychádzať z faktického stavu, pretože išlo o autonómny pojem práva EÚ. Podľa dovolateľa aj za existencie dojednania o voľbe právomoci bol žalovaný oprávnený svoje práva uplatňovať na súde v mieste bydliska, t. j. v SR a ak sa aj rozhodol neskôr prípadne svoje bydlisko preniesť do iného členského štátu, nebolo by rozumné pristupovať k veci tak, že platnosť alebo neplatnosť dojednania o voľbe právomoci závisí od rozhodnutia žalovaného o mieste, kde sa bude zdržiavať.

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

6. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné

konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdeným vadám zmätočnosti (bod 3.1)

10. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP de facto tým, že odvolací súd nesprávne právne posúdil prejednávajúcu vec a nedostatočne odôvodnil napadnutého rozhodnutie, ktoré je podľa dovolateľa založené iba na nejasných a nejednoznačných záveroch o rozhodujúcich otázkach právneho posúdenia (neprijateľné zmluvné podmienky, výklad pojmov „bydlisko“ a „obvyklý pobyt“).

11. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol), a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené. Rozhodnutie je vyvrcholením procesného postupu súdu a samotné súdne rozhodnutie je najdôležitejším procesným úkonom súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu a jeho odôvodnenie je spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu pri tvrdenom porušení práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (II. ÚS 120/2020).

12. Dovolací súd pritom dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 a § 393 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitráry (svojvoľný). Odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj ich všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, zvolené premisy aj závery, ku ktorým na ich základe odvolací súd dospel, je prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

13. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil a ako ich právne posudzoval. Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, na základe akých skutočností dospel k záveru, že potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým vyhlásil, že v posudzovanej veci nemá právomoc konať a konanie zastavil. Odvolací súd vysvetlil, v čom má za daných okolností existujúcich v dobe uzatvorenia zmluvy spočívať značná nerovnováha a v čom by mala v dôsledku realizácie dohody o právomoci slovenského súdu hroziť prípadná ujma žalovaného, keď poukázal na to, že predmetná dohoda bola spotrebiteľovi predložená spolu s ostatnými všeobecnými podmienkami, nesvedčala o jej individuálnom dojednaní, ale skôr o zámernom predkladaní zmluvných podmienok tak, aby medzi nimi aj dohoda o právomoci súdov SR ostala nepovšimnutá, čo v prípade žalovaného s trvalým pobytom na území C. O. nebolo bezvýznamným dojednaním, keďže v dôsledku danej dohody došlo k vylúčeniu jeho sporov so žalobcom vyplývajúcich z tejto zmluvy spod režimu súdnej kontroly súdov Maďarskej republiky. Podľa odvolacieho súdu dohoda o právomoci súdov SR z dôvodu, že trpela nedostatkom jej individuálneho dojednania, pričom zároveň aj vyznievala v neprospech spotrebiteľa, pretože tohto vylučovala z možnosti brániť svoje práva (prípadne i domáhať sa ochrany svojich práv) voči dodávateľovi z danej zmluvy na súde toho členského štátu, v ktorom tento spotrebiteľ má svoj trvalý pobyt, v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 OZ ako neprijateľná zmluvná podmienka bola neplatnou (bod 31 napadnutého rozhodnutia). Podľa dovolacieho súdu sa odvolací súd náležitým spôsobom vysporiadal aj s pojmami „bydlisko“ a „obvyklý pobyt“, keď poukázal na to, že v danej veci nebolo hodnoverne preukázané ani to, či obe zmluvné strany v čase uzavretia dohody mali bydlisko alebo obvyklý pobyt na území toho istého členského štátu. Bydlisko žalovaného bolo v C. O. a pokiaľ išlo o obvyklý pobyt bolo otázkou, či v

rozhodnom čase bol tento na území SR, keďže odvolací súd mal za to, že ani samotná nájomná zmluva o sebe nebola dôkazom toho, že žalovaný na adrese v nej býval. Žalobca pritom inak, ako nájomnou zmluvou obvyklý pobyt žalovaného v rozhodnom čase nepreukázal (bod 33 až 35 napadnutého rozhodnutia). Dovolací súd zároveň upriamuje pozornosť na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument procesnej strany sporu (II. ÚS 76/07). Za vadu zmätočnosti nemožno považovať ani to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

14. Dovolateľ za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP považoval najmä nesprávny právny záver súdov nižších inštancií (posúdenie dohody o voľbe právomoci ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, výklad pojmov „bydlisko a obvyklý pobyt“), dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a tiež sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia vecí (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá žalobcom tvrdenú vadu zmätočnosti (§ 420 CSP), zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (por. sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

15. Vzhľadom k tomu, že žalobca nedôvodne namieta existenciu procesnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

16. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.